

متن پرسش

سلام علیکم: با توجه به اینکه در قرآن و معارف اسلامی داریم که هر فردی شاکله و ظرفیت متفاوت و خاصه وجودی خود را دارد و البته مع الاسف ساختار تربیتی و متولیان آموزش ما با الگویی دارای پارادوکس و البته غریزده، مشغول تداوم نظام آموزشی و تربیتی هستند که می خواهد از طرفی انسان های مومن و متشرع تربیت کند و از طرفی برای دولت شهرها و ساختار اداری زندگی مدرن بتواند سازماندهی شوند و الگویی هم که دنبال می شود، الگویی است که بدون توجه به ظرفیت ها و قوت متعالی و حس حضور جهانی بشر امروز، با الگوهای مشابه و مکانیزم همسان و همانند سازی پیش می رود، چه رویکردی رو پیشنهاد می فرمایید ویژه در مباحث معرفت نفس و سلوک دینی دنبال بکنیم که بتونیم خودمون رو از تربیت برای ساختار دولت شهرهای مدرن آزاد کنیم و به وسعت ابدیت مون خود رو حاضر ببینیم و به شاکله خاص و ظرف وجودی ویژه خودمان توجه بکنیم در مسیر تربیت؟ اگر در قالب پرسش و پاسخ امکان تبیین و اشاره نیست لطفا منبعی معرفی فرموده یا اگر صلاح می دانید از طریق پیامرسان ایتما مطالبی را ارسال فرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین خودآگاهی کافی است. مانند شهید بزرگوار جناب آقا مرتضی آوینی. او با خودآگاهی نسبت به آنچه شما نیز فرمودید متوجهی راهی شد که بیرون از راه دنیای مدرن، توسط انقلاب اسلامی برای بشر گشوده شد. لذا با توجه به همین خودآگاهی «تو پای به راه در نه و هیچ می پرس / خود راه بگویدت که چون باید کرد». موفق باشید